

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok
Dušy daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana
Njeh čy khmana
Žiwosć je;
Žywa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew čel
F.

↳ Sserbske njeđželske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždy sobotu w Šmolerjez knihiciziscej w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacž.

Quasimodogeniti.

Kol. 3, 1—4.

Jutry šu nimo, Bože stpěče so pschibližuje. Semja so wotewri, kotraž Jezuska džeržecž njemóžesche. Njebješa so wotewrja, jeho powitacž. Domisna dusche je horkach we šwětle. Quasimodogeniti! Jako s nowa narodženi! Scže-li s Ahrystusom, potom pytajče, šhtož je horjekach, hdžez Ahrystus je t pravizy Božej. Wot jutrow t Božemu stpěczu je tež našch pucž. Hdž pak t njebjesam našch pucž wjedže, dha dyrbi tež našche kłodženje t njebjesam hicž. Pschezo šako pak je nusne napominanje: „Budžče wobstajni!“ Hdž scže s Ahrystusom horje stanyli, budžče tež s nim žiwj; pytajče, šhtož je horjekach, pschetož wón tam je! Hdž scže jutry džerželi, džeržče tež Bože stpěče s nim!

Pytajče, šhtož je horjekach, a niž to, šhtož na semi je.

1. Niž to, šhtož na semi je, pschetož my šmy s Ahrystusom wumrjeli a pohrjebani.
2. Ale to, šhtož je horjekach, pschetož my šmy s Ahrystusom horje stanyli a dyrbimy so s nim šjewicž w krašnosći.

1. Runje namopať ludžo činja. Woni pytaja, šhtož je na semi. Semja je město, w kotrymž šu so šakhdili. Row je kónž žiwjenja. Wo njebjeska njerodža. Šhto pak s tajšeho šmyšljenja scžěhuje? Woni šu hordži

a praja: my chzemy šwět pošnacž. Šhto woni pschěpytaja? Semju něotre šta metrow do hlubokosće, něotre šta metrow do wyškosće — dale je semja ša nich s deskami šabita. A šu woni woprawdže tónle žyly šwět pošnali? Šhto je semja? Krepta pschi kowje šwěta. Hdž pak je semja šrijedžisna, dha chzemy šwět dohycž. Šhto šu Aleksander a Napoleon dobyli? Ani jedyn džěl semje. Wonaj štaj wumrjeloj a šmjertne šwony kłincža: pohrjebanaj. Drušy praja: My chzemy šwět dohycž a wužiwacž. A woni šebi pokłady hromadža, wješela so a rejwaja a mjenuja to wješele — dwě, šchěšć, džekacž lět, potom šu spróznj a štawy wjazy šlužicž njechadža — a potom jich t měrej khowamy a row přěduje: My nješšmy nicžo na šwět pschinješli, tehodla tež nicžo s njeho wunjescž njebudžemy. Šswět šańdže se šwójimi žadosćemi. Ššmjertne šwony šwonja: wumrjeli, pohrjebani! Šubi šchěscžijenjo, my dyrbimy ponižni byčž. Šak mała je semja, šak nicžo čłowjek! Wěšo pošnaj šwět, ale wjedž, šo je to jara mało. Ššchede wšchěm pošnaj: Wašch njebjeski Wótž je wšchak ščinił. To pak je wěczne žiwjenje, šo my tebje a kotrehož šu pošklať, šesom Ahrysta, pošnajemy. Wěšče šnjež nad šwětom, ale wjedž, to je jara mało. Jezus praji: moje kralestwo njeje wot teho šwěta. Wěšo wobšedž a šwješel so nad Božimi darami, ale wjedž, najwážnišche nješšku šwontowne kubla. Šhto pomha čłowjekej, hdž by wón runje žyly šwět dohycł, a na šwojej duschi šchodowal? Jezus je wumrjel. Nje-wěšče wy, šo wšchizy, klě šchěženi šu, šu do jeho

šmjerče kščezeni? S nim dyrbi našch stary Hadam wumrjecz, stary horby, šwětny cžłowjek. Budźmy ponižni! Budźmy mudri! Knježe, wucz naš wopomnicz, so wumrjecz dyrbimy. Njepytajće to, sčtož na semi je.

2. Šmjerčne swony klicza psches semju: wumrjeli, pohrjebani. Ale jutrowne swony klicza psches nowu seleninu: šmjerč je póżrjeta do dobyca. Swony Božeho špěcza swonja: A njebjesam wjedže našch pucz. Wty šmy ponižni po Jesušowym flowje: Sčtož šo šam ponižuje, budže powyšchenu. Psches njebo budžemy wulzy. Wty šcže Bože džeczi, praji Jesuš. Wty budžemy se semškich podróžnikow njebjeszy herbojo, se šwětnych džeczi Bože džeczi. Nětk twarimy nowy wulki šwět, nowe njebjesa a nowu semju. Wty šmy žiwi s Khrystušom, ale mamy njebjeske žiwjenje na semi.

Šdže šu njebjesa? Džeczo poršt posběhnye: tam šu njebjesa, tam bydli Bóh luby Knjes. Wono ma prawo. Šdžež je Bóh, tam šu njebjesa. Wo njebjesach na semi drje šo cžłowjekam džije, ale woni chzedža njebjesa bjes Boha a njebjesa horlach pschemostaja jandželam a wroblam, kaž šu njewěrjazy wuprajili. Wty dyrbjeli tola štóncznje mudrišchi bycz. Semja njebudže žane njebo polneho šboža, najmjenje bjes Boha, kaž to žadny wótzny dom wjazny njeje, hdyž štaj nan a macz wumrjekoj.

Druhi praji: Wój dom šu moje njebjesa. „S Bohom natwarjenu“ drje šo wysche njebo šapisa. Ale hdyž tón Knjes kžezu njetwari, tam dželaja dželaczerjo podarmo. Šdžež wón njeknježi, tam šcherjenja do domu pschindu a dom budže hela. Šdže šu njebjesa? Nawukimy wot Jesuša: Njebjeske kralestwo je šo pschiblizilo. Jesuš je pschinješt njebjesa šam, njebjeske žiwjenje. To pytajmy! Šdže šu njebjesa? Šklyšch jeho flowo: Cžłowjek njeje žiwy wot khlěba šameho, ale wot kóždeho flowa, kotrež psches Boži rót wuńdže. Womyšl šebi na to, šo mašch dušchu. Žiw ju! Horje posběhnye wutrobny! Šdže šu njebjesa? Dži do komorki. Posběhni šwoju wutrobu k Wótzej w njebjesach a njebjesa šo dele do twojeje wutrobny pušchca.

Šdže šu njebjesa? Dži do šwojeho doma, do šwojeje dželaczernje, do džela, ale w Jesušowym duchu škutkujo, lubujo, modlo a ty našhonišch: hdyž ty bydlisč, tam šu šame njebjesa. Tak pytaj, sčtož je horjekach. Šenož sčtož ma njebjesa we wutrobje, dofelž ma wutrobu w njebjesach, tón junu do njebjes pschindže. Komuž je Khrystuš jeho žiwjenje, temu je wumrjecze dobycze, tón budže tež s nim šjewjenu w krasnosčzi. Šamjen.

Rak našch Knjes Jesuš pyta dušche k šebi pschijescz.

Běšche w špoczatku šandženeho lěštotka woješki wyschichi, kiž bě w Barlinje roždeny, we šwojej mlodošči pak do kžezorskeho wójška, a pod jara wuwolantym generalom prynzom Eugenom škuzik. Tutón wyschik bě jara šty a hrosny cžłowjek a šo njestarašche wo Boha ani jeho šakramentaj. Wšchěch předarjow wón šanicžowašche, a nočžyšche ničzo wot nich šklyšchecz; wón tež ženje do žaneje žyrkwe njeńdžešche. Šacž žadny Bóh je abo niz, to wón hagle nočžyšche pschepytacz, ale bě wjekeky, hdyž jeno šměrnie po šwojich žadoščach šwojeje hrěšchneje wutrobny žiwy bycz móžesche. Šta šo pak, šo wón kžezorsku wójništu škuzbu wopušchczi, a šo do Šchwajcarskeje poda, hdyž wón w měsčze Bernje šwoje bydlo wa. Tudy wón šwoje hrěšchne žiwjenje pschezo dale

wjedžische, ale tón Knjes Jesuš, kiž wyschich hrěšchnikow pyta, wjedžische jeho runje w tym šamym měsčze namašacz. A to šo na tajke waschnje šta:

Wjazny hacž jedyn kócz jemu do myšlow pschindže: Ty nje-wěrish do žaneho Boha; — kaž dha, hdy by tola Bóh byk. Ty šazpisch Bože flowo: kaž dha, hdy by wono wěrne byk. Tuta myšl šcžini jeho nješměrneho; wón pak ju pytašche štajnje potkó-cžowacz, ale wón njemóžesche dobycz. Šunu pschindže jemu do myšle: ja chzu tola jedyn kócz ke mišchi hicz, a chzu šklyšchecz, sčto tam předar rěczi. To tež šo šta.

Tón cžak pak bě w Bernje runje jara wěrjazy stary předar, a psches Bože dopušchčenje šo šta, šo wón runje tehošameho šklyšchecz dyrbjesche. Šižom jeho napohlad, hdyž wón jeho na kłětku hicz widžesche, wubudži wulku nutrosč pola teho wyschka. Šnydom we šwojej wutrobje šaczu: Tón předar wěri s žykej wutrobu, sčtož wón rěczi; — ale kajke cžežkoty wón tebi nakla-dže? myšlesche šebi wón tež hnydom pschi tym. Ale niz tak; wón šklyšchesche žyle druhe wězy. Tón wěrjazy předar rěcžesche we šwojim předomanju žyle ponižnje a s nutskownym pschewědcze-njom šwojeje wutrobny, kaž je šo tón Knjes Jesuš w lubošči k cžłowjekam šam cžłowjek šcžiniš, kaž je wón ša nich cžerpik a wumrjek, jich wot hrěchow wumohk, a pschistaji hšchče: Šeho krej je najwošebnišchi balšam ša wyschiku šchodu dušchow. Wóježe, rjekny wón, póježe, kupuježe darmo, wy hrěšchizy! Wty wušmewzy! Žadny hrěch njeje tak wulki, šo by waš Jesuš njemohk wot njebo wušwobodžicz. Ša móžu wam wobkručicz, šo móžecze wodacže šwojich hrěchow a prawo džeczi božich tak wěšče dostacz, kaž ži-wjenja wěšči šcže.“ Šaj, — myšlesche šebi tón wyschik — to je ša tajkich ludži, kiž šu pschezo pobožni a bohabožajni byli, ale wón bě šebi šedom tak pomyšlik, šawoša tón předar: „Wóježe wy špróžni a wobcžezeni, kajžž runje nětkle šcže; wón waš njewot-štorczi!“ Tole džesche temu wyschichemu psches wutrobu. Ša chzu, rjekny wón pschi šebi, špytacž, hacž tutón duchowny wěrnosč rěczi, byrnjež šo moje dla žyky šwět temu šmijaš. Nětko džesche wón domoj, pany dele na šwojej koleni, a rěcžesche bjes psche-štača k Jesušej, kiž bě jemu hacž dotal žyle nješnaty byk: Knježe Jesu! je wěrno, sčtož šym nětk runje šklyšchaš, šo ty hrěšchnikow horjebjerjesch a šy šwoju krej ša nich pschelaš, dha popočaž jo tež na mni!“ — Tón Knjes Jesuš, kiž ma wjekele na hrěšchniku, kiž pokutu cžini, da to tež jemu šhonicz; tón wyschik bu hacž na šyly hmuty, a jeho wutroba šacžuwasche, šo Jesuš šawěšče hrěšchnikow, a tež jeho, teho škóštnika, horje wosnje. Wty móžecze šebi myšlicz, kaž wjele šylyow wón na to rošliwasche, šo bě šloty cžak šwojeho žiwjenja tak nješmanje našožik, a šwojeho lubeho Šbóžnika je šwojimi wjele hrěchami tak bolosnje šrudžik. A wot teho cžaka lubowasche wón jeho, šklyšchesche jemu s žykej wutrobu, a pytašche tež druhich k tajkemu wobšbožajemu špóšnaczu pschi-wječz.

Kšchescžijanowy kšchiz.

Rjad krasny, pycha lubošna
To kšchiz je Knjesowy;
Tón rjenje debi kšchescžana,
Še wušnam wošebny.

Duž kšchiz wšmi na šo ponižnje,
Šsej waž jón, bratsje mój;
Šón nosch na šwojej wutrobje
Ša njebjeski rjad šwój.

A je tež cžežki, boli cže,
We wěrje twjerdže štej;
Wšchaš wěsch, šo Bóh kšchiz póbkaš je
Šo radže wótzowškej.

Ty nohých jeno krótki čas
 Tón jako samdacze
 Na schat sa tamny sbóžny kvaš
 We wěcznej wótczinje!

F.

Schtó je mój bližshi?

Něhdy ho jedyn předař w blifkosczi hwojeje wšy na hamot-
 nych puczech wukhadžowasche. Jako ho tak wukhadžowasche, sa-
 hlyšcha styšne stonanje. Wón k temu městnu khwatasche, wot
 kotrehož te synki pschikhadžachu. Jako k temu městnu pschińdže,
 namafa tam khoreho žida, kotryž by wěseže bóršy wurjel, hdy by
 ho jemu rucze pomoz njedostala. Tón předař, kobjučelny, kšče-
 sežijanski muž, khwatasche hnydom do wšy po wós, so by na nim
 teho khoreho do hwojeje khěže domjesč dał. Wjele njedžel sańdže,
 přjedy hač khory hwoju strowosč sašo dosta. Tón předař s tymi
 hwojimi teho žida hwěrnje wothlada, dzeržesche jemu lékařja,
 dawasche jemu potřebnu zyrubu a wobštara jeho hiščeže s pjenje-
 sami, jako ho tón žid na hwój dompucž poda.

Jako nětko tón žid do bližšeho wulkeho města pschińdže,
 w kotrymž wjele bohatelych židow bydlesche, powjedasche wón
 hwojim wěrybratram, kať je ho tón pobožny předař po nim horje
 brať. Na to eži židži pjenješy hromadžachu a temu předarjei
 rjany čašnik kupichu a pschifasachu jenemu kšchescžijanskemu
 wumjelzej, so by na tutón čašnik rjany wobras pschinješl. Tutón
 pať žadny rjeńšchi wobras njewjedžishe, dhyli tón wo tamnym
 Samaritškim, kotryž nad hwojim bližšim hmlinosč wopokasa.
 Eži židži k temu mjelčachu a póhľachu čašnik s wobrasom temu
 předarjei.

Modlitwa

wot J. D. Sandera.

Styhl, o Božo, s njebež dele
 Šswoje hnadne wucho nam!
 Nječ ho čiščeži k njebežkam
 Přóštwow twojich džěczy wjele!

Ty ham wěšch a dawasch s hnadny
 Wschitko, schtož my trjebamy,
 A psche wschitke čłowiste pady
 Šsy nam troscht a hwětko ty.

Tebi je wschón pschichod jašny
 Nunja čaškej sańdženom'.
 Hlaj, kať psched twój templ krašny
 Lud twój stupi s modlenjom!

Pšcheložil T.

Jakub

abo

Bože hłowo dyrbi w čłowjeku žiwjenje dostacž.

Žiwjeński wobras we wobrasľach

wot

R. Kulmana.

(5. pokračowanje a stónčenje.)

Sa njewěm, schto je ho potom dale so mnu stało, ale to wěm,
 hdyž wotzuczich, dha mje nicžo wjazny njeholesche, moje rany niž
 a moje hwědomnje tež niž. Sa běch jara hľabny. Sa běch
 s Bohom sjednany. Moja duscha ho sradowasche a we mni
 knježesche měr, kať nihdy přjedy. Sa mójach ho modlicž a nje-
 mējach žaneho stracha psched hmljercžu, tež ho njebojach psched

hdom. Sa njewjedžach, kať bě ho so mnu pscheměniko, a njechach
 wěricž, so je Boža hmlinosč nade mnu dobyła. Sa běch hanibicžiny
 a nohžych spóšnacž Božu wulku hnadu, ani ju sapschijecž. Wóh
 pať mje roshwětkli psches hwojeho ducha a ja hľubich nětko
 w nowym žiwjenju khodžicž hwoje žiwe dny. —

Tón młodženz džěsche potom domoj, sahjenty na čěle a na
 duschi, a pschińdže k hwojim pscheczelam a bydlesche pola hwojeho
 wuja, macžerneho bratra. Tón bě rěcznik, a bě jara nahladny a
 wurwołany muž psched hwětom; a bě tež bohaty. Pšchi nim tu-
 tón młodženz džělasche a pschihotowasche ho k někaťkej hľužbje.
 Dofelž bě tón rěcznik jara mudry a jeho hłowo we hwěče wjele
 pľacžesche, dha tež bě sa teho młodženza nadžija, so něschto hódne
 pola njeho nawuťnje a na to dobru hľužbu dostanje.

Schtož pať tón młodženz na čašnej stronje pola teho rěcznika
 dobywasche, to schłodowasche pola njeho na duchownej. Tón
 rěcznik bě hwětne džěczo: bjes Boha žiwy byčž, bě jemu hnadna
 wěž; a Šesuf bě jemu njesnaty muž. Žadny džiw tehodla: tón
 młodženz namafa sašo hwět, a přjedy hač ho lěto miny, bě wón
 podobny hwojemu wujei.

Tón dobry pastyr pať wostaji te džewjecž a džewjecž džěbacž
 wozow w puschinje, a dže sa tej shubjenei hač ju namafa.
 Tať tež tudy. Bě nashmu, a tón młodženz schčipasche w sahrodže
 jabłuka, wobhuhny ho a padže. Sena jeho starych sahjentych
 ranow ho pschi tym puťny a krowjjesche njemóžnje. Větať bu
 sawołany, mějesche pať wulku próžu, přjedy hač krej saťaji, sa-
 wijesche s hłowu a wěschčesche hmljercž.

Sašo stejachu psched młodženzom te hěške wrota wotewrjene;
 jeho hwědomnje jeho hľudžesche a satamowasche. Wón žalosčesche
 a pľakasche w nozy a wo dnjo. A w taťkej nush pschińdže nasch
 pschekupž Šafub Šäuser do teho doma. Tón jeho widžesche
 w jeho žalosčži ležo a džesche k njemu: „Potřebacže duchowneho
 troschta?“

Młodženz wotmolwi: „Šaj, jara wjele!“

Šafub wuczahny na to rjane knižki, woczini je a čitafche
 s nich srosymliwje: „Sa džěch nim o tebie a widžach
 čže we twojej krowi ležo, a džach k tebi: budž
 žiwy we twojej krowi; haj, ja džach k tebi: budž
 žiwy we twojej krowi!“ — (Čzech. 16, 6.)

Tón młodženz pľakasche tať, so hľly s ryncžkami běžachu;
 pschetož psched nim stejesche tón muž s tymi rjanymi knižkami,
 kotrehož bě na póhľim bitwischěžu we hwojej womorje widžal, a
 čitafche srosymliwje tón rjany schpruch. A wón powjedasche
 jemu, schto bě ho s nim psched nimale dvěmaj lětomaj stało.

A Šafub póhľuchasche a džesche na to s hnutej wutrobu:
 „Hlaj, tať čžini Wóh na kóždym čłowjeku dwójžy abo trójžy, so
 by jeho wutrobu hnuť a ju wot sľaženja wumohľ.“

To běchu šłote hłowa sa teho młodženza. Wón sapschija
 s žyťej mozu Šesufa a džeržesche jeho. Šeho rany sažichu; wón
 stany. A njerosřěčowasche ho s čěkom a s krowju, ale wopuschěči
 hwojeho wuja, pľasche hěbi druhdže hľěb a namafa jón tež.
 Semu bě wjele hřechow spuschčěnych, tehodla wón tež nětko
 Šesufa jara lubowasche. —

Šafub džěsche spokojny s teho domu, spokojnišchi, hač hdy by
 sa džěbacž toľet tworow we nim rospšchedal; pschetož wón
 widžesche, so je duscha dobyta sa Bože kralestwo. —

Jědnaty wobrasľ.

A njeje w žanym druhim ta zbóžnosč:
 tež njeje žane druge mjeno pod
 njebjom date tym čłowjekam, we
 kotrymž móhli zbóžni byč.

Jap. skutki 4, 12.

Tamny rěcznik bě tať mudry, so jeho hłowa pľacžachu psched
 čłowjekami jako Bože hłowa. Wón wjedžishe najšachmjatanischi

skóržbu wuschmjatac a wschitto tak srohmliwje psched woczki kłascz, so kóždy prawdu a njeprawdu se srohmimaj woczomaj widžesche, tak so móžesche potom sam srodzić a wuprajic: winowaty abo njewinowaty. A to wschitto cžinjesche wón w jara rjanej a srohmliwej rěczi s rjadriwymy słowami. Žadny džiwo tehodla njebšesche, so so kóždy k njemu cžishečesche, někotři, so bychu jeho sa pomozniča měli, drusy pak, so bychu wot njeho wutnyli, wošebje cži młodži rěczi. W jenej wjezry pak njebš tutón rěczi dohladny a dokrocženy; a to bš kšesčijanska wěra. Niz, jako by wón Boha hanik a prajik: Bóh njeje! Ně, wón wěrjesche, so je Bóh, kšodžesche tež ke mšchi; ale wón wěrjesche jeno, sčtož móžesche se srohmim rosomom sapschijecž; wschitto druge sacžikny jako pschiwěru. Pschi nim sčkšodowasche młodny lud jara na duschi, njech tež na sčwětněj mudrosčzi nadoby. Mnoshy pschijachu jeho słowo a buchju tak na wrótny pucž pschijedženi, kiž wjedže k satamanstwu. Bóh pak tež tudy mjesu staji a džesche: tak daloko, a niz dale! —

Něcžnik S. mějesche jara strome, kšlyne a rjane cžěto, bš jara strosby a džeržesche we wschěch wužiwanjach prawu měru. W jenej wězry pak njemóžesche srohmim požadliwosčž wobkšnječic: jědžishe mjenujzhy rad stare twarožki. A hacž jeho runje lěkarjo dopomnjachu, tak sčkšodne to je, kóždy džen tajtu jědž wužiwacž, dha wschaf so jeje tola njemóžesche sčžeržecž. Jeho womkšodnosčž bu cžěto kšostana. Widlishečža jara džiwneho a hróšbneho waschynja pocžachu jeho nadpadowacž, kiž bórny tajtu mōž nad nim dobychu a jeho tak pschecžahowachu, so bš hrósa pschihladowacž. Sčdž tutón kšlyny a wulki muž we kōžu na widlishečža ležesche, dha džěłachu a cžahachu wone jeho cžěto tak, so wone zyle sprostny a stany na nosy, njebje pak ničžo widžecž, jako by so s rutomaj podpjerał abo šebi pschi stawanju pomhał. Sčdž bš jeho cžěto tak horje sčžehnjene, potom cžehnjechu widlishečža jeho słowu sčto sčaf, hacž so s wjersčkom sčto na kōžo sepjerasche; jeho žiwot pak stejjesche horje; a bš jeho cžěto nětko jako wobkuf. Nětko widlishečža tak dołho w nim džěłachu, hacž tež napošledku jeho žiwot sčto po małym dele spadny a zyle cžěto womjahlny. — To so sa džen wjazny kšócž sta. To roscžahowanje a drjenje w stawach bš tak bolosne, so kšory s zylej sčhiju žakšesčesche. Jeho duchowne mozy pschi tym njewoškšabnychu. Bš jeho bolosčž jeno trochu pschestała a widlishečža jeho wopuschčžichu, dha rěcžesche wón s pschitomnymi po prjedawškim waschynju s wubjernymi słowami, ale pschezo wot sčwětnyje mudrosčže. Wo Sefušu njehasche ničžo wjedžicž, pola njeho ničžo njepytasche a tež wot njeho ničžo njewocžakowasche.

Na jenyh dnju dokrocžic hróšbna kšorosčž najwyschšchi sčhodženk; jeho cžěto bu na traschniwe waschynje pschecžahowane a roscžahowane, tak so kšory so s zylej sčhiju drějesche dla bolosčžow. Snacžic a pschecželjo stejachu placžo wokolo kšoreho, kšamachu ruzhy a žakšesčachu. Na jene dobo w tajkich sčhšnosčžach kšory s ruzjatyh kšokšom sawoła, so so wschitzy pschitomni nastrodžichu: „Słajcž, o słajcž, sčto Bóh tón Anjes na mni cžini! — Sa sčym Sefuša sčprěł! — Šohladajcž jow, sčto tón Wschehomōžny na mnje pošcžele! — Sa sčym Sefuša hanik!“ —

Sčorda wutroba kšoreho bu sčemjena; tón Wschehomōžny bš ju pschewinył. Rosbita a roskšamana ležesche jeho wutroba w prochu. Boža hnada džěłasche w nim mōžnje. Kšory proschesche nutrnje njepschestawšchi so wusnawacž a wobžarowacž we wutrobje a sčawnje: Sa sčym Sefuša sčprěł! — Sčtraschne widlishečža wopuschčžichu kšoreho wot teho dnja a s nim bu lěpje; tola njepschidžje sčto k swojey prjedawškej strowosčzi. Tak kaž bš so prjedy na sčwōj rosom sepjerał, tak sepjerasche so nětko na Sefuša a namaka w nim mēr Boži, kiž wyschšchi je, džyli wschitkšon rosom.

Jeho młodži pschecželjo a wuczobnizy, tole widžo a kšlyšcho, dšrichu na srohmim wutrobu a wrócžichu so sčto na prawy pucž, kiž k sčtožnosčzi wjedže. —

Dwanaty wobrašf.

Ja sym cš z wěcnej lubosču lubował,
tehodla sym cš ze samej dobrotu
k sebi cšhnył. Jerem. 31, 3.

Nětko pošlednje słowo wot Sčakuba.

Sčakub bš so na sčwěcžje sestarił, bš sčwōj sčmšski dom sčstarał; wón bš nahladny pschekupz. Ale wón bš hišcžje lěpje sčwōj njebjeski dom wobstarał, bš najprjedy Bože kšaleštwo a jeho prawdosčž pytał, a tak bš jemu Bóh to sčwětnje pschidał. Sčakub bš prawy sčstojnik, kiž bš derje se srohmim puntom wškowal: wón bš wjele hrěschnikow k pošucžje wobrocžik, napominał, pošhlynik a troschtowal. Nětko pschidžje sam na kšorołožo. Sčasche so, jako by sam žaneho žiweho dowěrjenja k Bohu njeměl; jeho ert bš němny a wutroba wot Božeje lubosčže prošdna. Wón bš wjele kšoroch k sčmjercži pošhlynik, a jim jich dompucž k Wótžej pošlōžik; a nětko njemějesche sam žaneje wješkosčže, jemu so psched sčmjercžu sčhškasche, a njedowěrjesche so Božej hnadže. Jeho duchowny a pschecžel, pošožny předał Ksch, pschidžje k njemu. Ale Sčakubowe woblicžo bš šrudne a sčhški bšchu je pscheměnik. Jeho ert bš němny, kiž bš hewal pošny pomjedanja wot Božeje lubosčže a sčmilnosčže; a wón njemóžesche srohmim pschecžela s wješlom pomitacž. Předał Ksch mjelčesche tež a modlesche so we sčwojey wutrobje. Šotom rjelnny k njemu: „Lubhy bratsje! ty sč w strowych dnjach ludži po twojim waschynju s Božeho kšowa roscžowal, napominał a pošlōšchował, sč jim jich sčnamjenja w Božim kšowje pošafował; nětko cžy ja tebi tež pomjedžicž, hdže je tvoje sčnamjo w bibliji namakacž: „Ty so nětkole Šofesowym bratram runasch, jako cži psched srohmim bratrom ležachu a plakachu w strasche a sčhšnosčzi, pscheměni wón psched nimi srohmim woblicžo mału kšwilu, jeho wutroba pak k nim s lubosčžu a se želnosčžu kšapasche. A wón džesche: »Njech wschitzy wote mnje wōndu.« A hlaj, tón šurowy Šofes na sčdacž, njehněwasche so, ale plakasche, a wopschija srohmim bratrom s lubosčžu. Tón pak, lubhy bratsje, psched kotrymž ty nětko ležisch a so strachujesch, je hišcžje lěpschi, lubošnišchi a pschecželnischi, džyli tamny Šofes; a cžy tebe s wjerschkej lubosčžu wopschijecž, a cži njefachodny Šofes dacž.“ —

A Sčakub wobrocžic srohmim woblicžo k sčženje a plakasche s kšokšom, tak bš hnuty. A jeho njemēr a sčhški so s wutrobhy sčhubichu, a prečž bš wschitkšon sčmjertny strach. Wón móžesche sčto Boha lubowacž a so jeho hnadže dowěriscž. Wschitke jeho kšowa bšchu nětko džal a kšwalba. A tajki wōsta wón hacž do pošlednjeho sčšocžjenja, a wumrje cžishe, s wěrjazej modlitwu we wutrobje. —

— R ó n z. —

Njestaraj so.

Sčwoje džěto sčwěru haj!

Bóh na tvoje wušhwanje

Kšadže sčwoje žohnowanje,

Sčli prošhšch: Tšcže daj!

Duž so njestaraj!

K wyškosčzi pošladaj,

Sčdž cže w duschi starosčž tšchi;

„Mōj Wótž sčwoje džěcžo kšlyšchi!“

Tak ty s dowěrjenjom praj;

Duž so njestaraj!

Na to srohmim wěru staj,

So psches Kšhrysta prawdosčž, rany

Wot Boha sč pschewōžany

Na pucžu psches cžakšny raj;

Duž so njestaraj!

F.

Zamolwity redaktor: J. Gólč.

Ciščér a nakładnik: M. Smolef.